

EPISTOLA.

quentia inito conjurationis fœdere prodidissent non Tibi uni, sed omnibus ac in primis uni alterique acquisitionis Tuæ Populo profuturam.

Eadem rursus proditricibus infontes heu quoties humilibus Pietatis Tuæ latibulis graves insidias paraverunt ! sed ad propulsandam omnem spiritus inflantis jactantiam invocasti Dominum & dixisti, Mitte illam (sapientiam) de cælis sanctis tuis & à sede Magnitudinis tuæ, ut mecum sit & mecum laboret. Hæc tecum fuit ; hæc Tecum laboravit in omnibus ; hæc nativam humilis ac bonæ indolis propensionem sustinuit, mentis perspicaciam auxit, roboravit oris facundiam ac perpolivit.

Hæc ipsa est, Præstantissime Præsul, quæ Tecum in Regio frequentissima Aula suggestu detonuit & emicuit ita fortiter ut quocumque velles, corda omnium inclinaret, ita suaviter ut nulla Tibi contrariaretur voluntatum rebellio. Hæc laudabilem Tuam ac Tibi singularem loquendi præcipientiam sic temperabat, ut mirarentur omnes. Te nec tacendum quicquam audere, nec audendum tacere. Hæc mores Principum Procerumque Regni ita ingeniose pingebat, ita evangelice arguebat, ita fructuose reformabat, ut per annos multos noluerit Rex consuetudines Aulicas ab alio pingi, argui, reformari. Et ut Alexander olim Edicto vetuit ne quis se præter Apellem pingeret, sic Regi Sapientissimo visum est per duodecim Adventus & Quadragesimæ Sacrarum concionum stadia